

ת"פ 3962/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3962-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד אבי בוז

ב"כ הנאשם: עו"ד קאזם כיואן

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים, היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. על פי הנתען בכתב האישום, ביום 22.12.18 בשעה 19:00 התגלע ויכוח מילולי בין הנאשם לאשתו, נ', בעת ששהו בבית הורי הנאשם. הנאשם סטר לאשתו בפניה, שבר חלון ושבר תנור חימום בחדר שבו שהו. בהמשך איים הנאשם על אשתו ואמר לה שאחרי שלושת ימי האבל על אחיו הוא "יראה לה מה יעשה לה". כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת חבלה בדמות שטף דם בתוך שפתי התחתונה.

2. בתשובתו לאישום הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי ביום האירוע היה ויכוח בינו לבין אשתו, אך הוא לא סטר לה, לא הכה אותה ולא אמר לה את הדברים שמיוחסים לו בכתב האישום. הנאשם אישר את העובדה כי לאשתו נגרמה חבלה כמתואר בכתב האישום, אך לטענתו אשתו היא שגרמה לעצמה את החבלה וכן טען כי כיום בני הזוג מתגוררים יחד בשלווה ובנחת.

3. מטעם המאשימה העידו אשת הנאשם- נ', השוטר רפאל פתיחי שגבה את הודעות האישה, והוגשו שתי הודעות שמסרה האישה במשטרה, הודעת הנאשם בכתב ותיעודה החזותי והקולי, דו"ח פעולה של השוטרים מיום האירוע, מזכרים שערכו חוקרי התיק, תמונות של החבלה בפיה של אשת הנאשם, אשר צולמו על ידי חוקר המשטרה ותמונות של תנור שבור ודלת זכוכית שבורה, שנמסרו על ידי אשת הנאשם לשוטר שגבה את הודעתה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו, בתם בת ה- 16 וחצי של בני הזוג והוגש מסמך בדבר הזמנת תרגום לערבית על ידי משטרת ישראל.

הראיות

4. בעדותה בבית המשפט תיארה נ' כי היא נשואה לנאשם מזה 18 שנה והם מתגוררים, גם כיום, יחד עם ארבעת ילדיהם בבית חנינה. לדבריה, ביום האירוע שהתה יחד עם משפחתה בבית השייך להורי הנאשם בבית חנינה. באותו היום אח של הנאשם נפטר ואנשים רבים הגיעו על מנת לנחמם. היא סבלה מכאב ראש והתלוננה בפני הנאשם על כמות האנשים שהגיעה. נ' תיארה כי לפתע אירעה הפסקת חשמל והיא ניגשה להרים את המפסק ובדרכה נפלה על תנור חימום, אשר נשבר כתוצאה מהנפילה, וכך היא נחבלה בשפתה. נ' תיארה עוד כי הנאשם התעצבן וסגר דלת ובה חלון זכוכית שהיה מעט שבור עוד קודם לכן, וכשהדלת נסגרה בחוזקה כל הזכוכית נשברה. לדבריה, באותה עת ישנו ילדיה באותו החדר, וכשבתה הגדולה שמעה את צעקותיה היא התעוררה וראתה את נפילתה של נ' על התנור ואת טריקת הדלת על ידי הנאשם.

עוד תיארה נ' כי היא התקשרה מיד לאחיה והתלוננה באוזניו על כך שאנשים רבים באים לבית, אחיה התקשר למשטרה ולכן המשטרה זימנה אותה להגיע לתחנה ונאמר לה שאם לא תגיע היא תיעצר. כשהגיעה לתחנת המשטרה נשאלה האם יודעת עברית והיא השיבה בשלילה. נאמר לה שעליה להמתין להגעת מתורגמן. היא המתנה כשעה וחצי וכשביקשה לעזוב את המקום הגיע חוקר שדיבר איתה בעברית והיא לא הבינה דבר מאחר ואינה יודעת עברית כלל. לדבריה, היא תיארה בפני החוקר את רצונה שהמנחמים ייצאו מהבית. כשסיים לגבות את הודעתה ביקש ממנה לחתום עליה והיא חתמה מבלי להבין על מה היא חותמת.

נ' תיארה כי כשהתקשרה לאחיה הייתה אמנם עצבנית וכעושה, צרחה וביקשה שיוציאו את בעלה והוריו מהבית, אך הכחישה כי אמרה לאחיה שהנאשם הכה אותה.

לדבריה, לאחר שמסרה הודעה אחת, המשטרה התקשרה אליה וביקשה כי תגיע שוב לתחנה ונאמר לה שאם לא תגיע יעצרו את הנאשם. היא הגיעה לתחנה על מנת שלא יעצרו את הנאשם וביקשה לבטל את התלונה.

נ' כפרה בכך שהנאשם התקשר אליה לאחר העדות הראשונה וביקש שתחזור בה מתלונתה, אך לאחר שנמסר לה שזו טענתו של הנאשם אישרה את קיום השיחה אך עמדה על טענתה שלפיה הוא לא ביקשה ממנה לשנות את עדותה.

5. בשל הפערים בין עדותה במשפט לדברים שאמרה בהודעותיה במשטרה, הוכרזה נ' כ"עדה עוינת". היא נחקרה על ידי התביעה בחקירה נגדית, והודעותיה הוגשו, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ללא התנגדות מצד ב"כ הנאשם.

6. בהודעתה הראשונה מיום 23.12.18 בשעה 16:32 (ת/6) אמרה נ' כי היא נשואה לנאשם ולהם ארבעה ילדים, כי להוריו של הנאשם שני בנים, שאחד מהם בכפר ראם, וכי היא והנאשם שהו בבית המשפחה בראם בשל כך שיום קודם לכן נפטר אחיו של הנאשם והם לנו במקום כבר מהלילה הקודם. לטענתה, באותו הבוקר שבו נמסרה הודעתה במשטרה, בעת שכל המנחמים הלכו לאולם אחר, וכאשר היא נותרה לבד עם הנאשם ובנותיהם, הנאשם הכה אותה, סטר לה על פניה והורה לה לצאת את הבית וכתוצאה מכך נגרמה לה חבלה בחלק הפנימי של שפתה,

שהשוטר תיעד אותה בהערת חוקר. בנוסף טענה כי הנאשם שבר חלון של הבית ותנור חימום וכן כי אמר לה שכשיעברו שלושת הימים הוא "יראה לה מה יעשה לה." נ' אמרה לחוקר שבנותיה היו בבית בזמן האירוע אך ישנו, התעוררו מהצעקות ואינה יודעת האם ראו את מעשיו של הנאשם וכן הציגה לחוקר תמונות של החלון ותנור החימום השבורים.

7. בהודעתה השנייה של נ', שנמסרה כשעתיים בלבד לאחר מכן, ביום 23.12.18 בשעה 18:42 (9/ת) אמרה נ' שחזרה לתחנת המשטרה כדי לבטל את התלונה. לדבריה באותה הודעה, עשתה זאת כי "יש לה לב" המבין את כאבו של הנאשם על מות אחיו, כי מדובר במשפחה מאוחדת וכי היא אינה רוצה שתהיינה בעיות.

נ' אמרה שאיש לא איים עליה או לחץ עליה לבטל את התלונה וטענה כי כל מה שאמרה בחקירתה הקודמת היה אמת והיא לא שיקרה בדבר. לשאלת החוקר אישרה נ' כי הבינה אותו בעת שגבה את הודעתה הקודמת.

8. החוקר רפאל פתיחי תיאר כי גבה את הודעותיה של נ' בשפה העברית, לאחר שהתרשם שהיא מבינה עברית והבינה את הדברים שאמר ואישר כי כל הדברים שנכתבו בהודעותיה של נ' הם דברים שנאמרו מפיה. החוקר הבהיר כי הוא מבין ערבית והשיב לשאלת הסנגור כי אף אם הוזמן מתורגמן לצורך גביית ההודעה ולא הגיע, הוא לא היה גובה את הודעתה של נ' אלמלא היה משוכנע שהיא מבינה את הדברים שנאמרו בחקירה. עוד תיאר החוקר כי נ' הראתה לו מיוזמתה את הפציעה בחלק הפנימי של שפתיה שלה והוא צילם את תמונת החבלה (7/ת) וכן תיאר כי נ' העבירה לו ממכשיר הטלפון שלה את תמונות התנור השבור והחלון השבור (8/ת) והוא צירף אותם לתיק החקירה.

9. הודעתו של הנאשם במשטרה (1/ת) אשר נגבתה ביום 23.12.18 הוגשה בהסכמה. הנאשם הוזר והוקראו לו החשדות המיוחסים לו בשעה 15:17 ואולם חקירתו החלה רק בשעה 17:30 לאחר שנועץ בעורך דין. כפי שמתואר בהודעה בהערת חוקר (וכן במזכר 2/ת שהוגש בהסכמה), בין לבין, החוקר מסר לנאשם את מכשיר הטלפון שלו כדי שיתקשר לאחיו על מנת שימנה לו עורך דין, והנאשם התקשר לנ' והורה לה לבטל את התלונה.

בחקירתו טען הנאשם, לאחר שהוקראו לו פרטי תלונתה של נ', שלא הכה את אשתו, אלא שאשתו קיללה את אשת אחיו המנוח והוא אמר לה שפניה אינן טובות. הנאשם טען כי אשתו הרביצה לעצמה ואמר שקילל אותה. הנאשם כפר בכך ששבר חפץ כלשהו בבית. כשהוצגה לו תמונת החבלה על שפתיה של נ' טען כי החבלה נגרמה כשהיא הרביצה לעצמה, וכשנשאל על תוכן האיומים שהשמיע כלפיה אמר שהאשם באירוע הוא ראד, אחיה של נ', אשר שוחח עמו בטלפון בשיחה שבמהלכה הם קיללו האחד את השני. כשהוצגה לו תמונות החלון השבור ותנור החימום השבור טען הנאשם כי ראד, אחיה של נ', אמר לה לשבור את החלון ולשבור את התנור כדי "להלביש לו תיק". הנאשם הודה כי בהיותו בתא המעצר, כאשר מכשיר הטלפון שלו נשכח ברשותו, הוא התקשר לנ' מאחר ולא האמין שהיא התלוננה עליו.

10. בעדותו בבית המשפט הנאשם תיאר כי ביום האירוע אחיו האהוב נפטר בגיל צעיר לאחר מאבק במחלת הסרטן וכל המשפחה שהתה בבית הוריו בא-רם, המשמשת לביקורים בסופי שבוע. כאשר הגיעו המנחמים למקום, נ' התעצבנה וצעקה עליו והוא אמר לה שהבית שייך לכל המשפחה. בהמשך הנאשם הבהיר כי הוא ומשפחתו שהו באחד מחדרי הבית, ואילו המנחמים הגיעו לגג הבית. לדבריו, הוא סגר את הדלת שנשברה, ואירעה הפסקת חשמל, וכשנ' ניגשה להרים את המתג היא נפלה. הוא הרים אותה והיא אמרה לו שרוצה שהאנשים יעזבו את הבית, וביקשה

לדבר עם אחיה על מנת שיבוא לגרש את המנחמים. לדבריו, נ' התקשרה לאחיה ואמרה לו שבינה לבין הנאשם היו צעקות, ואף ביקשה מאחיה לשוחח עם הנאשם. הוא אמר לאח שזה הבית שלו ואנשים צריכים לבוא בגלל הלוויה, ואחיה של נ' אמר לו שהוא יתקשר למשטרה ו"יראה לו".

לדברי הנאשם הוא הלך לבית החולים ואחר כך ללווית אחיו. לאחר הלוויה ניגש לאל-אקצה כדי להתפלל ושם המשטרה עיכבה אותו לחקירה.

הנאשם טען כי נ' צעקה בגלל האנשים שהגיעו לבית, כי היא עצבנית ויש לה "לחץ דם" וכי היא לא אהבה את אחיו המנוח ואת אשתו. עוד טען הנאשם כי אשתו אינה מדברת עברית, אינה יודעת לקרוא ואינה מסוגלת לקרוא גם בערבית, בשל בעיה רפואית בעיניה.

הנאשם כפר בכך שביום האירוע פגע בנ' בדרך כלשהי וכפר בכך כי שבר את התנור. לטענתו, החלון היה סדוק עוד קודם לאירוע ונשבר עקב סגירתו בחוזקה. לדבריו, היחסים עם אשתו היו טובים ורגועים לאורך כל השנים והם חיים יחד בשלווה עד היום. הנאשם טען כי אינו מבין עברית, אך בכל זאת נחקר בעברית ובערבית על אף שאמר לחוקרת כי אינו יודע עברית.

11. אמירה, בתם בת ה-16 וחצי של הנאשם ונ' העידה כעדת הגנה ותיארה בעדותה כי ביום האירוע היה ויכוח בין אמה לאביה, אמה הייתה עצבנית וכעוסה ואמרה לאביה שיש בבית הרבה אנשים והיא אינה רוצה בנוכחותם. לפתע הייתה הפסקת חשמל ואמה ניגשה להרים את המתג, נפלה על התנור ונחבלה בשפתה. אביה יצא מהבית כשהוא יצא טרם הדלת והזכוכית שבדלת, שהייתה סדוקה קודם לכן, נשברה ונפלה לרצפה. לדבריה, טרם האירוע ישנה בחדר שבו שהו גם הוריה, ואחיותיה ישנו בחדר הסמוך, אך בכל זאת היא ראתה בעיניה את נפילתה של אמה על התנור ואת טריקת הדלת על ידי אביה, שגרמה לשבירת הזכוכית.

הערכת הראיות וקביעת עובדות

12. אמרותיה של נ' במשטרה, השונות באופן מהותי מעדותה במשפט, התקבלו כראיה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות בהעדר התנגדות ההגנה, ובכל מקרה מתקיימים התנאים לקבילות: נ' הייתה עדה במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור אותה ומתן האמרות הוכח בעדותו של גובה האמרות, שהייתה מהימנה.

ניכר כי גובה ההודעות, השוטר רפאל פתיחי, תיאר את האירוע מזיכרוננו, וביקש לערוך הבחנה בין פרטים שזכר לבין פרטים שלמד מתוך הכתובים אך לא זכר בעצמו. למעשה, תמצית טענת ההגנה בכל הנוגע לתלונתה של נ' במשטרה היא, כי הכתוב בהם דברים שבדה החוקר מליבו. לבד מן העובדה שהחוקר כלל לא נשאל על כך ולא ניתנה לו כל אפשרות להתייחס לטענה זו, לא נמצאה לה גם כל אחיזה בחומר הראיות.

13. מנגד, טענותיה של נ' כי היא לא מבינה עברית לא עוררו אמון. אני מקבלת בהקשר זה את עדותו של החוקר פתיחי, שלפיה נ' דיברה עברית טובה. השוטר כתב את הדברים עוד ביום האירוע ותיאר את העברית שבפיה כ"רהוטה" אם כי הבהיר שמדי פעם במהלך השיחה עברו לדבר בערבית (ת/10), שפה שאותה העד מדבר "לא רע" כלשונו (עמ' 17 שורה 24).

14. ההגנה ניסתה לתמוך את טענתה של נ' כי ביקשה תרגום בזמן מסירת הודעתה במשטרה ובקשתה לא נענתה במסמך נ/1 שהוגש מתוך תיק החקירה - טופס הזמנת הזמנת מתורגמן על ידי המשטרה הנושא את תאריך גביית ההודעה. דא עקא שהמסמך נ/1 אינו תומך בטענת ההגנה בעניין זה. אמנם אין חולק כי מדובר במסמך שצולם מתוך תיק החקירה בעניינו של הנאשם, ואולם מספר הפל"א הכתוב עליו הוא מספר שונה ממספר תיק הפל"א שנפתח בעניינו של הנאשם ונראה שהשתרבב לתיק בטעות. העד פתיחי הסביר, כי התרגום במשטרה נערך על ידי חברה חיצונית, ולעיתים לוקח שעות מרגע הוצאת הזימון למתורגמן ועד להגעתו לתחנה, וישנם מקרים שבהם העדים מבקשים שלא להמתין עד להגעת התרגום, אך יחד עם זאת הבהיר כי במקרה דנן העדה דיברה עברית והוא מדבר ערבית, כך ששררה ביניהם הבנה מלאה בעת גביית ההודעות.

יש לומר, בשולי הדברים, כי נ' חתומה על הודעותיה ברישום שמה באותיות עבריות. היא אישרה בעדותה כי כך היא נוהגת לחתום, אם כי, לטענתה, מדובר בסך הכל ב"ציור" שהיא שיננה בעל פה ולא בכתיבה של ממש (עמ' 10 שורות 18-24). עיון בהודעות ובצורה שבה כתבה את שמה בעברית מקשה מאד לקבל טענה זו.

15. אשר למשקלן של ההודעות, לאחר ששקלתי את דבריה של נ' בבית המשפט ובהודעותיה במשטרה, מצאתי להעדיף את דבריה באמרותיה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, אשר עוררה חוסר אמון מוחלט, ולתת להודעות במשטרה משקל מלא. פרטים רבים בעדותה של נ' בבית המשפט אינם עולים בקנה אחד אלה עם אלה, אינם עולים בקנה אחד עם ראיות חיצוניות, ואינם מתיישבים עם ההיגיון. עדותה של נ' בבית המשפט (כמו גם עדותה של אמירה, בתה) עוררו את הרושם כי גרסאותיהן הוכנו לקראת המשפט בשיתוף עם הנאשם, שכן שלושתם מסרו בעדותם גרסה דומה, שאינה מתיישבת אפילו עם דבריו של הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה.

16. נ' כפרה בכך שהנאשם התקשר אליה לאחר שמסרה את התלונה וביקש ממנה לבטלה (עמ' 12 שורות 11-12) וחזרה בה מגרסה זו, רק לאחר שנאמר לה שזו גרסתו של בעלה (עמ' 12 שורות 13-17).

מתוך טענותיה של נ' בבית המשפט בדבר נסיבות מסירת ההודעות במשטרה, עלו תהיות שהיא לא הצליחה להסביר. כך למשל, טענה כי כשמסרה את הודעתה הראשונה, כלל לא ידעה שהחוקר כתב תלונה על אלימות, וטענה כי סברה שכתב תלונה על כך שהמנחמים של הנאשם הפריעו לה בעצם נוכחותם בביתה (עמ' 15 שורות 26-27). על רקע זה, נ' התקשתה להסביר מדוע, אם כך, הטריחה את עצמה והעבירה לחוקר תמונות של הדלת והתנור השבור בביתם, ויותר מכך התקשתה להסביר מדוע ניגשה כעבור שעותיים וביקשה לבטל את התלונה, שעל פי גרסתה כלל לא ידעה שהיא קיימת.

ההסבר שנתנה בעניין זה, שלפיו נודע לה על כך שמדובר בתלונה על אלימות כשבעלה הוזמן להיחקר במשטרה (עמ' 15 שורות 30-31) אינו מתיישב עם טענתה כי באותה שיחה בינה לבין הנאשם הוא בכלל לא דיבר איתה על התלונה (עמ' 13 שורות 30-31).

גם לוחות הזמנים אינם מתיישבים זה עם זה. לטענתה, רק כעבור כחודש ימים מאז מסירת ההודעה הראשונה נודע לה כי למעשה מדובר בתלונה על אלימות, ואז ביקשה לבטלה (עמ' 16 שורות 5-8). כזכור, שתי הודעותיה של נ' ניתנו בהפרש של שעותיים בלבד האחת מן השנייה.

בנוסף יש לומר, כי גם בהודעתה השנייה, כאשר ביקשה נ' לבטל את התלונה, היא נשאלה האם כל הדברים שאמרה

בתלונתה האם אמת, השיבה בחיוב, אישרה כי הבינה את החוקר (ת/9 שורות 10-13) ונימקה את ביטול התלונה ברחמים שחשה כלפי הנאשם בשל מות אחיו. אם כך, גם גרסתה כי ביטול התלונה נבע מתוך סברה שמקור התלונה הראשונה באי הבנה בינה לבין החוקר, נסתרת מתוך הראיות.

יתרה מכך, לא ברור מכח מה דרשה נ' שהמנחמים הרבים יעזבו את הבית, בשעה שמדובר בבית הוריו של הנאשם ולא בביתה שלה. והדברים עוררו תמיהה גדולה יותר כשהתברר מתוך עדות הנאשם, כי המנחמים עלו לגג הבית ולא שהו בתוך הדירה שבה נמצאו הנאשם, אשתו ובנותיהם (עמ' 23 שורה 17).

17. חיזוקים לאמרות החוץ של נ' קיימים למכביר בחומר הראיות, ובראשן הראיות בדבר החבלה שנגרמה לה כפי שבאות לביטוי בהערת החוקר על גבי הודעתה ובתמונות החבלה (ת/7). מדובר בשתי תמונות של פניה של נ' ובהן נראית חבלה על החלק הפנימי של השפה התחתונה. נ' אישרה בעדותה כי מדובר בתמונתה שלה ובחבלה שנגרמה לה ביום האירוע (עמ' 11 שורות 25-30).

18. גם תמונות התנור השבור והחלון השבור (ת/8) תומכות באמרות החוץ של נ' ביחס למעשיו של הנאשם. נ' אישרה כי היא צילמה את התמונות והעבירה אותן לחוקר (עמ' 12 שורות 1-3). בהקשר זה יש להעיר כי אם לא הבינה דבר ממה שהחוקר אמר לה, כפי שטענה בעדותה במשפט, לא ברור כיצד זה התפתח השיח לכדי כך שהוא נתן לה את מספר הטלפון שלו וביקש ממנה להעביר אליו תמונות והיא הסכימה. יתרה מכך, מלכתחילה אין היגיון בצילום על ידה של תמונות אגביות בנוגע לאירוע, שעל פי טענתה כלל לא אירע. גם כשהתבקשה נ' להסביר את ההיגיון שבהעברת התמונות לשוטר לא הצליחה למסור תשובה מסודרת והגיונית, ולבסוף, כשראתה שאינה נחלצת מהשאלה השיבה שהיא חולה ויש לה "לחץ דם" (עמ' 16 שורות 14-21).

19. גם עדותו של הנאשם בבית המשפט עוררה חוסר אמון. מדובר בעדות כבושה, השונה אף היא בפרטים מהותיים מגרסתו במשטרה ושונה גם מתשובתו לאישום, ובהעדר כל נימוק לכבישתה, משקלה נמוך מאד. העובדה שעדות כבושה זו עוררה את הרושם שהיא מתואמת גם עם גרסתה במשפט של נ' ועם עדותה של בתם של בני הזוג, מפחיתה עוד יותר ממשקלה ואני דוחה את האמור בעדות כבלתי מהימן.

אף כי הדברים לא נאמרו כך באופן מפורש, נראה היה שההגנה מבקשת לתלות את הפער בין גרסתו של הנאשם במשטרה לעדותו במשפט, בטענה כי הוא אינו מבין היטב עברית. טענה זו יש לדחות על הסף שכן הודעת הנאשם במשטרה הוגשה בהסכמה תוך שההגנה ויתרה על עדות גובה האמרה, ויתור המגלם בתוכו הסכמה לכך שכל שכתוב בהודעה אכן נאמר מפיו של הנאשם, וצפייה בקלטת המתעדת את החקירה מלמדת כי היא נערכה בערבית וכי החוקר שחקר את הנאשם דיבר ערבית שוטפת.

גם לגופו של עניין יש לדחות את הטענה כי הנאשם אינו מבין עברית. הנאשם אמנם ביקש כי עדותו במשפט תיערך בתרגום, אך התרשמתי כי הוא מבין עברית היטב. לעיתים הוא השיב לשאלות עוד טרם שמיעת התרגום של המתורגמן, ולעיתים אף השיב לשאלות תשובות ענייניות ומלאות בעברית.

לנוכח האמור, לא היה בעדותו של הנאשם במשפט כדי לעורר ספק בראיות שנאספו לחובתו ומוכיחות את ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. גרסאותיו הסותרות והלא מהימנות של הנאשם מחזקות אף הן את אמרות החוץ

של נ'.

20. עדותה של אמירה, בתם של בני הזוג היא נטולת כל משקל. חוסר הנוחות של נערה צעירה זו מעצם הנוכחות בבית המשפט ניכר בכל התנהלותה באולם. היא תיארה בעדותה באופן מפורט יחסית אירוע שהוא כמעט אנקדוטאלי, שאירע לפני כשנתיים וחצי, אירוע שאין בו ייחוד מסוים, והתקשתה להסביר כיצד זכרה את הדברים. היא הסבירה כי הוזמנה לבית המשפט על ידי שני הוריה, והגם שלא נשאלה על כך במפורש, היה ברור כי העדות הייתה נושא לשיח בבית הנאשם, כך שלא ניתן בשום אופן להתייחס אל דבריה כאל עדות אובייקטיבית. ניכר היה כי היא תודרכה היטב טרם עדותה מה עליה לומר, הנאשם עצמו תיקן אותה תוך כדי העדות כשאמרה דבר מה שלא לשביעות רצונו (עמ' 27 שורות 26-27) והיא אף תיקנה את תשובתה בעקבות הערתו (ראו שם בשורות 23-24 והשוו שם בשורות 29-30).

21. הראיות שהובאו מוכיחות מעבר לספק סביר את העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

22. בשולי הדברים מצאתי להעיר כי העובדה שראאד, אחיה של נ', לא הוזמן לעדות על ידי המאשימה אינה מהווה מחדל חקירה, ומכל מקום לא כזה המקים ספק באשמתו של הנאשם. ראשית, הובאו ראיות לכך שנעשה ניסיון לזמן את ראאד למתן הודעה במשטרה, אך זה כשל (ת/3). שנית, ראאד עצמו לא היה עד ראיה לאירוע, וכל שהיה בידו לומר הם דברים ששמע מאחותו. יתרה מכך, הנאשם מכיר את ראאד, יודע היכן הוא נמצא ויכול היה לקרוא לו לעדות בעצמו, כך שאי חקירתו של ראאד לא גרמה לנאשם נזק ראיתי כלשהו ואינה מקימה ספק במארג הראיתי שמוכיח את העובדות הנטענות מעבר לספק סביר.

העבירות

23. העובדות שהוכחו מקימות ללא ספק את יסודות העבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש והיזק במזיד לרכוש. החבלה שנגרמה לנ' כתוצאה מהסטריות שסטר לה הנאשם היא חבלה ברורה וניכרת לעין, אף אם מדובר בפגיעה קלה שסביר כי חלפה זה מכבר.

24. שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לעבירת האיומים; האמירה של הנאשם לנ' שלפיה "יראה לה מה יעשה לה" היא אמירה כללית, אשר יכולה להתייחס גם למעשים חוקיים כגון פרידה, גירושין או עזיבת הבית, וגם למעשים לא חוקיים כגון פגיעה בגופה של נ'. העובדה כי אמירה זו ליוותה מעשה אלים אמנם מחזקת את הסברה כי כוונת הנאשם בדבריו הייתה לפגיעה שלא כדין בנ', ואולם לא ניתן לקבוע ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, כי כך הם פני הדברים. לפיכך יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים מחמת הספק.

25. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

הנאשם מזוכה מעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשפ"א, 01 יוני 2021, במעמד הצדדים